

Osnovna šola bratov Polančičev
Maribor

BUKVICE

4

**ZBORNİK LITERARNIH IN LIKOVNIH IZDELKOV
UČENCEV OŠ BRATOV POLANČIČEV MARIBOR**

SAMOZALOŽBA
Maribor 2005

Leto je naokrog. Pred nami so ponovno naše BUKVICE. Misli mi uhajajo še k prejšnji številki, čeprav se je veliko dogodilo v teh zadnjih 365 dneh.

Ob prebiranju literature sem naletel na misel, ki mi je všeč:

»Knjiga, ki ni vredna, da bi jo prebrali dvakrat, ni vredna, da jo preberemo enkrat samkrat.«

KARL JULIUS WEBER

Ob citatu sem se nasmehnil in prevel me je prijeten občutek. Imam vse izdaje šolskih BUKVIC in z veseljem jih večkrat prelistam, preberem posamezno pesem, pogledam posamezno risbo ali se poglobim v prozni sestavek. Presenečen sem, koliko novega odkrijem. Spoznavam dela in razmišljanja Vas, učencev naše šole, ki ste avtorji vseh del te knjižice. Sedaj vem, da je pred leti rojena misel zaživela. Vsako leto tako obogatimo šolsko delo in pomembno prispevamo v kulturno dediščino naše šole.

Avtorjem in mentorici čestitam in se hkrati zahvaljujem za novo izdajo zbornika.

Vsem bralcem želim veliko užitkov ob prebiranju prispevkov v novih BUKVICAH.

Mladen Tancer, ravnatelj

OTROŠKI SVET JE IGRA

Lucija Brezočnik, 7. b/9

OTROŠKE IGRE NEKOČ IN DANES

Vsak otrok odkriva in spoznava svet okoli sebe z igro. Svoje čute in domišljijo si najbolj razvija z dobrimi igračami. Seveda so se igrače in igre skozi čas spreminjale. Zanimalo me je, kakšne igre so se nekoč igrali in kakšne igrače so pri tem uporabljali babica, dedek, mamica in očka.

Babica in dedek sta svojo rano mladost preživljala v času druge svetovne vojne in v prvih letih po njej. To so bili hudi časi. Časi strahu in pomanjkanja. Dedku je vojna vihra vzela očeta, tako da je moral že zgodaj pomagati svoji mami in mlajšemu bratu. Kljub temu so otroci našli čas tudi za igro. Spominja se, da so takoj po vojni najraje raziskovali zapuščeno vojaško opremo, ki je ostala po pobegu Nemcev v Avstrijo v njegovem domačem kraju. Nekoč so v gozdu staknili zanimiv železni tulec. Nekdo izmed otrok je udaril po njem in ostal v hipu brez prstov. Otroška radovednost in nepremišljenost pri igri sta botrovala še številnim drugim nesrečam v tistem času.

Babica mi je pripovedovala, da si je za igračko zelo želela imeti punčko, ki bi jo lahko varovala, ujčkala in pestovala. Ker je zaradi takratnih slabih razmer ni mogla dobiti, si jo je naredila sama iz blaga in slame. Oči, usta in nos ji je na obraz kar narisala.

Moja starša sta imela že več igrač. Očka se je najraje igral s kockami in se vozil s kolesom. Predvsem pa je rad bral knjige. Mamica se je največ igrala s punčkami, kolebnico, hulahup obročem in gunitvistom.

Danes imava s sestrnico igrač na pretek. Jaz imam raje bolj fantovske igrače, kot so kocke, avtomobilčki in žoga, Špela pa najbolj uživa s punčkami in slikanicami. Veliko časa preživim tudi za računalnikom. Predvsem internet me zelo privlači. Ker si s sošolkami ne moremo vsega zanimivega povedati v šoli, klepetamo še po spletu od doma. Interneta pa ne uporabljam samo za igre in zabavo, temveč tudi za iskanje koristnih informacij.

Spoznala sem, da ima vsaka generacija otrok več igrač, s časom pa se spreminjajo tudi otroške igre. Nisem pa prepričana, da količina igrač prispeva k sreči otroka. Bojim se, da marsikateri starši danes svoje otroke zasipavajo z igračami tudi zato, da bi se jim ne bilo treba toliko ukvarjati z njimi.

Ana Ferlinc, 7. c/9

BABICA, KAKO STE SE IGRALI, KO NI BILO RAČUNALNIKA?

Odločila sem se, da napišem nekaj o tem, kako so se igrali naši dedki in babice, ko ni bilo računalnika. Pobrskala sem po literaturi, malo povprašala babico in dobila vse odgovore.

Kje so se otroci včasih igrali in kje se igramo danes?

Igra se je iz časa v čas popolnoma spremenila. Včasih so se igrali na prostem, danes večino časa porabimo v zaprtih prostorih, pred računalniki ali televizorji.

Kako so se igrali včasih in kako se igramo danes?

Na prostem so se igrali več iger, si jih izmišljevali, npr.: skakali so, se vozili s kolesi, igrali nogomet, predvsem so se pa igrali z žogami. Danes se tako igramo samo še pri uri telovadbe.

Kako dolgo so se lahko igrali, ko so bili zunaj?

Čas so imeli določen, in sicer so se lahko igrali največ dve uri na dan. To je bil njihov prosti čas in so lahko delali, kar so hoteli. Ko sta ti dve uri minili, pa so morali pomagati staršem pri opravilih. Danes prosti

čas ni določen, ampak si ga določimo sami, npr. obveznosti.

Kako so se igrali, kadar je bilo zunaj deževno?

Kadar je zunaj deževalo, se niso smeli igrati v hišah, temveč so v tistem prostem času, ki so ga imeli, morali počivati v svojih sobah. Danes poznamo že družabne igre, ki nam krajšajo čas, kadar zunaj dežuje.

Ali so se nekoč otroci igrali sami? Kako se igramo danes?

Včasih so se igrali s sošolci v skupinah, z brati in sestrami, s prijatelji ...

Starši se nikdar niso igrali z njimi. Danes se tudi igramo z drugimi, le da se starši tudi kdaj igrajo z nami.

Ali so si igre izmišljevali sami?

Ko so bili v skupini, si je vsak dan nekdo izbral igro. Igre so si izmišljevali, jih posnemali od drugih, vsak, ki je bil na vrsti, si je izmislil igro in potem so se vsi igrali igro, ki jo je izbral. Dandanes si tudi izmišljujemo igre, a so novejše.

Ali so se v šoli tudi igrali?

Tudi v šolah so se igrali, a le enkrat na teden po eno šolsko uro. Ampak niso se igrali sami, igra je potekala

samo ob uri telovadbe v prisotnosti učiteljev. Po pouku in pred njim se niso smeli igrati. Prišli so naravnost v šolo in po pouku takoj odšli domov. Nekaj stvari se je pa le ohranilo ... Tudi sedaj se igramo v šolah, prav tako ob prisotnosti učiteljev.

Kaj so se igrali pri uri telovadbe?

Pri telovadbi so plezali, plesali, se skrivali, se lovili, veliko iger je bilo z žogo itd ... Tudi danes se igramo podobne igre, le da je veliko novejših, a so tudi učinkovitejše in zahtevnejše.

Elena Likar, 1. a

Kristijan Skok, 5. a

KAKO SO SE IGRALI OTROCI BABIČINE GENERACIJE?

Ob nedeljah pride k nam na kosilo babica. Takrat se rada pogovarja z nami. Meni pa je dolgčas, ker ji mama in ata pripovedujeta meni že znane stvari. Zato odidem v svojo sobo in se igram po svoje. Babica pride k meni in me sprašuje o novicah. Zanima jo vse o meni. Zares jo imam rad. Z njo lahko igram tudi karte »Pokemon ali Yu gi oh« ali ji pokažem svoje računalniške igrice. Takrat babica zmeraj reče: » Oh, kako drugače smo se igrali mi.«

Že nekaj časa me zanimajo stare stvari, zato babico rad sprašujem, kako je bilo takrat, ko je bila mlada, o njenih starših in sorodnikih, o njenem življenju, o šoli, o takratnih časih. Zato sem zadnjič hotel vedeti tudi, kako se je igrala, ko še ni bilo računalnikov, televizije in vsakršnih igráč.

Babica je začela: »Koliko iger je bilo in kako smo se igrali, če smo se le smeli. Igre smo se igrali predvsem na dvorišču. Samo kadar je bilo mrzlo ali slabo vreme, smo bili v stanovanju ali v kakšni drvarnici. Tudi danes se take igre še igrate, na primer

leti, leti.« »Danes se igramo predvsem z »game boyi«, računalniki in mogoče še kdaj kdo z babico tarok ali človek ne jezi se,« sem rekel. »Mi smo se igrali: bela, bela liliija, prišla majka s kolodvora, kamenčke ali rinkice talat, skrivanje in pofočkanje, barvice prodajat, Kdo se boji črnega moža? in še mnogo iger, kjer smo se lovili in skrivali, se vrteli in peli.

»Babica, to vendar niso igre za fante,« sem rekel. »O, pa so,« je zatrdila babica, »kako je bilo lepo, vsi smo se igrali, brez izjeme. Včasih sem bila tudi jaz vodja, ko smo se šli ali je kaj trden most ali kapucinar je kapo zgubil.«

»Kako pa se igra ta igra?« me je zanimalo. Babica mi je razložila, da je to igra besedne spretnosti, tako rekoč besedna telovadba. Vsak igralec si poišče prepoznavne predmete, da se z njimi lahko odkupuje, ko se zmoti. Vodja igre je kapucinar, ki igro tudi začne z besedami: »Gospod kapucinar je kapo zgubil, kdor jo najde, naj jo da nazaj!«, drugi imajo prepoznavna imena, kot recimo: Tazeleni, Taskuštrani (če imajo na sebi zelen pulover ali so skuštrani). Kapucinar določi nekoga, ki naj bi našel kapo, ta pa se mora čim spretnije najti in določiti nekoga drugega.

»Lepo ste se igrali, babica,« sem rekel, »toda na našem dvorišču ni toliko otrok, kot jih je bilo takrat,

in nihče se danes ne bi hotel igrati takih iger.« »Se bomo pa mi, domači, odrasli in otroci, ko bomo skupaj. Samo spomni me!« je rekla babica.

Sklenil sem, da se bom naučil nekaj iger, ki jih je ohranila babica v svojem spominu, saj se je tudi ona naučila igrati z menoj čisto sodobne igre.

Zdaj vem, kako so se igrali otroci babičine generacije. Ker se časi spreminjajo, so se tudi igre spremenile. Spoznal sem, da so tudi igre narodno bogastvo, ki ga moramo ohranjati.

Teo Tomažič, 5. a

Brina Strajnar, 4. a/9

Manca Raušl, 5. b

TAKRAT SO OTROCI IMELI VELIKO DOMIŠLJIJE

Igre, igre! Ko sem bila manjša, sem se z bratcem igrala igre, kot so: skrivalnice, lovljenje, ravbarje in žandarje, gnilo jajce ter druge. Velikokrat sva zlagala kocke, s sestrično pa sva se igrali s punčkami. Te punčke in tudi druge igrače so danes narejene iz plastike z mnogo drugimi dodatki.

Včasih, v času naših staršev, pa so si otroci igrače izdelovali sami. Deklice so si sešile punčke iz cunj. Narejene so bile iz starih krp, napolnjene z žagovino, slamo in krpicami, za oči so imele gumbke. V glavnem so svoje punčke izdelovale iz takšnih materialov, ki so jim bili na razpolago. Otroci so znali izdelati tudi žoge. Te so bile iz listja, včasih tudi iz klobčiča cunj. V nogavice ali krpe so dali listje in se igrali. Niso imeli veliko časa za igranje, saj so takrat morali pomagati doma.

Ko so nekoliko odrasli, so deklince odšle služiti za pestrne in dekle. Fantje so postali pastirci in so pasli živino. Ja, drži! Takrat so otroci imeli veliko domišljije, mnogo več, kot je imamo danes mi. Svojo domišljijo pa so nato pokazali pri igrah!!

Natalija Jakopiček, 8. a/8

IGRA NAŠIH BABIC IN DEDKOV

Hmm ... tisti časi so bili prelepi, je zavzdihnila babica ob mojem vprašanju.

Nato sem vprašala še dedka, kaj pa je on počel v svoji mladosti v času zime. Najprej mi je odvrnil, da jim je bilo bolje, kot je današnji mladini, saj so se več družili, vendar ne v kinu in v trgovinah, temveč doma, kje na skritem kraju pred starši. Nikoli jim ni bilo dolgočasno, bili so bolj zdravi, saj niso tako pogosto hodili k zdravniku kot danes, jedli so bolj zdravo ter si zaupali vse, a vendar ne prek računalnika ... Povedal mi je tudi, kje so imeli skrivališče, kje so se vsak večer dobivali in se pogovarjali o dogodkih, ki so jih preživeli tisti dan, vendar je bilo to skrivališče iz vej in listja, tako da se je ob prihodu zime vse podrlo in so morali spomladi narediti novo. Nadaljevala sem z vprašanjem, kakšne igre so takrat poznali. Odvrnil je, da so bile podobne današnjim, nekatere pa so že pozabljene. Nato sem ga prosila, naj mi opiše eno pozabljeno igro. Seveda mi ni mogel reči ne, zato je kar začel. »Ponoči, ko je padel mrak, smo se zbrali in se na polju skrivali v koruzi ali pšenici. Ne smem pa pozabiti, da so bila dekleta obvezno pri tej igri. Poznali smo tudi skakanje za deklicami, kar se je igralo tako, da je lepa deklica stala nekaj metrov stran od nas, mi - fantje - smo morali

skakati do nje z zvezanimi rokami in nogami in če si prišel prvi do nje, si za nagrado dobil njen poljub.«

Še to je povedal, da je bilo takih iger veliko, vendar se jih danes redko kdo spomni, tudi on ne.

Ana Puconja, 7. a/9

Jasna Čavalić, 8. b/8

... DEDEK IN BABICA STA ZNALA Z BESEDAMI PRIČARATI NEKAJ VELIKO BOLJŠEGA OD TELEVIZIJE ...

Že od malega sem rada zahajala k babici in dedku. Pri njiju se je vedno dogajalo kaj zanimivega. Spominjam se, kako doma nisem odmaknila pogleda od zaslona. Pri njiju pa televizija sploh ni bila potrebna, kajti dedek in babica sta znala z besedami pričarati nekaj veliko boljšega od televizije.

Med počitnicami sem mnogokrat prespala pri njiju. Pred kosilom sva se z dedkom igrala z igračami. Babica, ki je kuhala kosilo, je zavzdihnila in dejala: »Ko sem bila jaz v tvojih letih, nismo imeli igrač, kakršne imaš ti. Na srečo je bila moja teta šivilja in bilo je kar nekaj tekstilnih ostankov - cunj, iz katerih je meni in sestram sešila punčke. Same pa smo jim šivale oblekice.« Take zgodbe iz njenega otroštva sem zelo rada poslušala. Po dobrem kosilu smo igrali človek ne jezi se in črnega Petra. Ob tej igri pa je tudi dedek povedal nekaj zanimivih besed. Stari oče je mojemu dedku iz lesa naredil ploščo in kocko, namesto figuric pa so uporabljali fižol, bob, koruzo in gumbke ... Igrali so tudi črnega Petra, ki so ga

imenovali »Durak«. Karte so si naredili iz kartona in nanj narisali različne motive.

Pri večerji sem jima povedala, da obiskujem glasbeno šolo in igram blokflavto. Mama mi jo je kupila. Tudi dedek je rad igral na različne inštrumente. Ker pa v družini niso imeli veliko denarja, si niso mogli privoščiti dragih inštrumentov, zato so si jih naredili doma. Dedkova mati in oče sta imela veliko opravkov na njivi in v gozdu, zato je dedka čuval njegov stari oče. Hodila sta na travnik in pasla živino. Na paši mu je stari oče naredil piščal iz vrbovega lesa. Ko je bil dedek dovolj velik, si je izrezljal piščali tudi sam.

Zvečerilo se je in napočil je čas za spanje. Babico in dedka sem prosila, da mi pred spanjem povesta, kako so se igrali v zimskem času. Babica je začela pripovedovati: »Stric mi je za rojstni dan podaril sanke. Zelo sem se jih razveselila. Čuvala sem jih kot največji zaklad. Vesela sem povabila še sestre in odšle smo na hrib za hišo ter se zadovoljno sankale. Ker takrat še nismo imeli takih oblačil, kot jih imate danes, so bila moja oblačila hitro mokra. Morala sem iti domov. Sanke sem odložila v vežo, sama pa sem hitro zlezla na peč in se grela ter sušila mokra oblačila.« »Tudi jaz sem imel rad zimo,« je dejal dedek. »Saj veš, da sem doma z Blok, ki so zibelka smučanja in prvih bloških smuči; sem jih tudi sam

imel, naredil pa mi jih je stari oče. Zelo rad sem se smučal, čeprav sem bil hitro premočen in prezebel tako kot babica.« Voščili smo si lahko noč in odšla sta v spalnico. Jaz pa sem še nekaj časa razmišljala in primerjala njuno otroštvo s svojim.

Po pripovedovanju sem spoznala, da sta bila babica in dedek zelo vesela malenkosti, četudi sta dobila doma narejeno punčko ali kakšno igro. Današnji otroci pa smo razvajeni. Dobimo kakšno družabno igro, pa nam ni všeč, ker bi raje imeli igrico za računalnik. Imeli so prav, ko so govorili, da so stari časi zlati časi.

Matic Špur, 7. a/9

Tine Fluher, 4. b/8

BABICA PRIPOVEDUJE

Babica je bila najstarejši otrok v družini. Ni imela dosti časa za igro. Že pri sedmih letih je postala pastirica. Njene igrače so bile zelo preproste. Gradili so hiše in stolpe iz koruznih storžev.

Delali so bezgovo orožje. Spomladi so rezljali piščali iz vrbovega lubja. Bojno razpoloženi so se podili z loki po domači trati, v jeseni so kurili pastirske ognje in si pekli kostanj in krompir. Včasih so ob tem ognju zvili cigareto iz jelševega listja in časopisnega papirja. To je bil baje velik užitek. Pozimi so luščili fižol in bučno seme. V zimskem času je babica prebrala veliko knjig. Takrat so izhajale otroške revije: Naš rod in Vrtec.

Čeprav je bilo njeno otroštvo brez modernih, modnih igrač in televizorja, ga ne bi zamenjala z današnjim.

Alja Majcenovič, 1. b

Gaja Špes, 4. a/9

TABORJENJE

Bile so počitnice. Prijateljci Nino in Kajo sem povabila na taborjenje. Taborile smo na našem dvorišču, kjer je velik travnik, za ograjo pa se razprostira gozd. Primeren kraj za taborjenje, ni kaj.

Za to nas je navdušila moja babica, ki nam je pripovedovala taborniške zgodbe. Včasih je bila tabornica, prav tako kot tudi moja mama, Ninina in Kajina mama in vse se rade spominjajo tistih časov.

V ponedeljek popoldne sta se Nina in Kaja pripeljali s kolesi. S seboj sta imeli težka nahrbtnika, saj sta imeli v njem naloženo opremo za taborjenje - obleko. Začele smo postavljati šotor. Bilo ga je težko postaviti. Pomagala nam je mamina sestrična Maja. V šotoru smo napihnile blazino, razgrnile odeje in položile vzglavnike. Šotor je bil pripravljen. Poklicale smo babico. Skupaj smo odšle v gozd. Nabirale smo dračje za ogenj. Babica nam je razložila, da potrebujemo tri različne dolžine in debeline suhih palčk. Pokazala nam je mere in nabrале smo suhljad. Skupaj smo se vrnile na dvorišče. Nabrane palčke smo pod babičinim vodstvom v obliki piramide zložile na kup in z vžigalico prižgale ogenj, ki je lepo zagorel. Ko je ogenj ugasnil, smo pepel prekrile z zemljo, da ne bi kje kaj ponovno zagorelo.

Nato smo se igrale do večera. Po večerji smo srečne in zadovoljne odšle v šotor spat. Vso noč smo bile nemirne, kajti Nino in Kajo je bilo strah senc dreves. Najbolj pa sta se prestrašili mamine tete Karle, ki je prišla z baterijo pogledat, če že spimo.

Zjutraj smo se zgodaj zbudile. Odločile smo se - seveda z dovoljenjem staršev - da bomo taborile še en dan. Igrale smo se z žogo, risale, pasle morske prašičke in se skrivale med smrekami. Babica nam je skuhala priljubljeno kosilo - zelenjavno juho in palačinke.

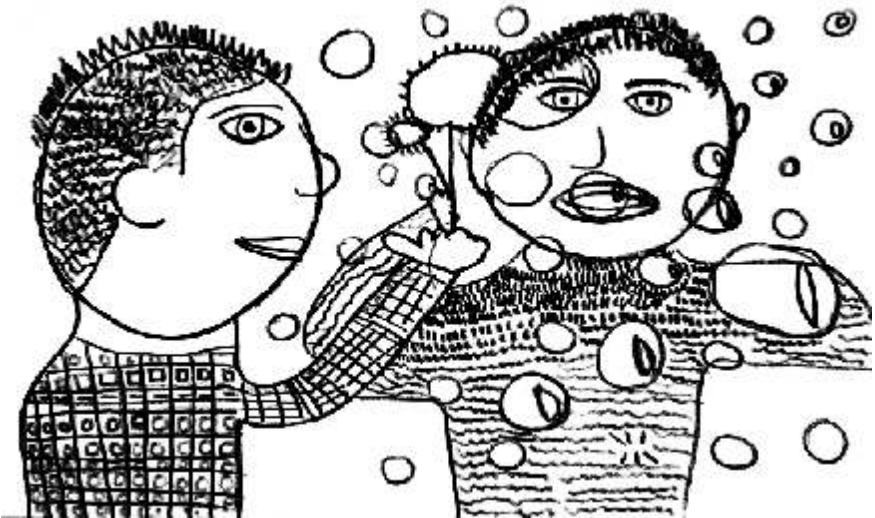
Po kosilu smo vzele samokolnico in odšle v gozd po dračje za ogenj. Nabrale smo zvrhano samokolnico. Dračje smo naložile na grmado in zakurile ogenj. Na njem smo pekle kose navadne klobase, ki smo jih nataknile na dolge palice. Tako so si klobase pekli pri tabornikih, nam je povedala babica. Na vrtu smo si natrgale paradižnikov, paprike in čebule. Imele smo pravo taborniško pojedino.

Zopet je prišel čas za spanje. Nino in Kajo je bilo še bolj strah kot prejšnjo noč. Zato smo prosile mamo, da bi spala z nami. Ati pa tega ni dovolil. Rekel je: »Če vas je strah, ne morete taboriti in pojdite domov!« Tega pa nismo hotele. Bile smo jezne. V glavo mi je šinila odrešilna misel: »Pokličimo babico!« Nina mi je dala telefon. Poklicala sem jo in ji razložila, da je Nino in Kajo strah, in jo lepo prosila, naj pride spat k nam v šotor. Babica je malo premišljevala, nato pa se nas je le

usmilila in kar v pižami prišla spat k nam. Ker nas ni bilo več strah, smo takoj zaspale.

Babica je ležala na blazinah ob naših nogah. Pozno ponoči je prišel ati pogledat, kako spimo. Svetil je v šotor, vendar babice ni opazil, ker se je skrila ob rob šotoru, da na njo ni padala svetloba baterije. Videl je, da mirno spimo in tudi sam odšel spat. Babica je prav tako zaspala. Ob zori se je zbudila in odšla spat v hišo. Tako smo prespale še drugo noč.

Babici smo bile hvaležne, ker nas je varovala. Tudi ati se je zjutraj smejal, ker ni opazil babice v šotoru. Taborjenje je bilo odlično.

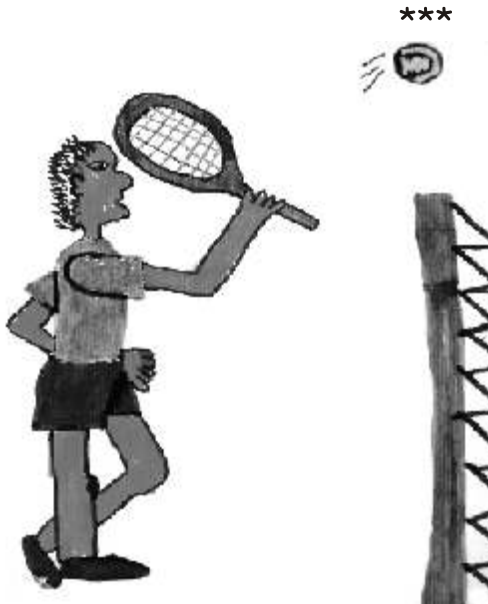
Alen Kapel, 5. b

Jakob Predin, 4. b/8

KAJ SE JE IGRAL MOJ OČE, KO JE BIL ŠE MAJHEN

Ko je bil moj oče majhen, je sam izdeloval modele letal in se je potem igral z njimi. Obiskoval je modelarski krožek in tam se je tega naučil. Tudi šah je rad igral. Zbiral je frnikole in jih menjaval s prijatelji. Ob deževnih dnevih se je igral z lego kockami.

Sedaj je moj oče profesor na strojni fakulteti in večino časa sedi pred računalnikom. Ob prostem času pa igra tenis.

Luka Levstek, 4. a/9

Jon Polanec, 8. a/8

IGRE ODRASLIH

Ni popolnoma jasno, v katerem obdobju človeške zgodovine so nastale športne igre in zakaj. Verjetno jih je človeštvo poznalo že mnogo pred obdobjem antične Grčije, so pa te igre, predvsem olimpijske, najbolj znan zgodovinski zapis o športnih igrah.

Viri pripovedujejo, da so prve olimpijske igre nastale leta 776 pred našim štetjem. Grki so igre, ki so jih prirejali vsaka štiri leta, imenovali olimpijske in na ta način slavili boga Zeusa. Ker so bili predvsem bojevniki, so bile temu primerne posamezne discipline, v katerih so se merili. Met krogle, kopja, sabljanje, rokoborba, maraton in druge discipline kažejo, da so bile olimpijske igre predvsem preizkus tekmovalcev v tem, kakšna je njihova telesna pripravljenost za bodoče bitke. Zmagovalce, ki so pokazali najboljšo telesno pripravljenost, so posebej častili, saj so veljali za nekaj posebnega. S koncem poganstva je bilo konec olimpijskih iger vse do novejšje zgodovine.

Proti koncu 19. stoletja je Pierre de Coubertin obnovil olimpijske igre. Leta 1894 je bil v Parizu ustanovljen olimpijski komite, leta 1896 pa so bile v Atenah prve olimpijske igre moderne dobe. Od takrat

prirejamo olimpijske igre vsaka štiri leta v različnih državah, od leta 1924 pa tudi zimske olimpijske igre, ki prav tako potekajo vsaka štiri leta. Osnovni namen, zaradi katerih so bile ustanovljene olimpijske igre moderne dobe, je bil druženje med narodi, pri tem pa ni bilo važno zmagati, ampak sodelovati.

Danes je duh, zaradi katerih so bile ustanovljene olimpijske igre moderne dobe, vse prej kot samo sodelovanje. Olimpijske igre, pa tudi druga športna tekmovanja, so postale predvsem donosen posel velikih proizvajalcev športne in druge opreme, z zmagami v posameznih disciplinah pa se države med seboj primerjajo in izkazujejo svojo moč. Olimpijske igre moderne dobe so tako postale predvsem prikaz moči posameznih držav in velikih proizvajalcev športne opreme, ki za zmage svojih tekmovalcev dajejo ogromna denarna sredstva. Tudi danes zmagovalce častijo skoraj tako, kot so jih nekoč v stari Grčiji, vendar z veliko razliko. Takrat so bili zmagovalci utelešenje lepote in zdravja zaradi športnega duha in zdravega življenja, danes pa, mislim, so posamezni zmagovalci predvsem tržno blago velikih družb, ki ne izbirajo sredstev za doseg ciljev, tudi na račun zdravja posameznih športnikov s pomočjo prepovedanih poživil. Mislim, da se je olimpijski moto spremenil tako, da je važno sodelovati in za vsako ceno zmagati.

Matic Špur, 7. a/9

ORLI

Peterka se po skakalnici spusti
in - en, dva, tri,
že na stopničkih stoji.
Ponosno nad glavo pokal on drži.

Ahonen zdaj rekorde podira,
vsaka država to mu zavida,
orli slovenski pa se smejiijo,
novih se zmag že veselijo.

Ne prestraši jih nič,
saj vsak od njih leti kakor ptič,
to naj jih prav do Planice ponese,
saj tu se daljav največ odnese.

Tudi to leto jaz bom navijal,
orle slovenske v zlato bom ovijal,
če pa kdaj sreča hrbet jim obrne,
le čakaj ti malo, ta se spet vrne.

Luka Rožanc, 2. a

Petra Štingl, 7. b/9

KAKŠEN DOLGČAS!

»Kakšen dolgčas!« je rekla Katarina. Že kar nekaj časa je njihova »klapa« sedela na stopnicah in se kopala v brezdelju. »Kaj naj počnemo?!« je obupano vzkliknil Nejc. Zdaj se je oglasila Sara: »Saj smo že vse poskusili. Ni nam pomočil! Očitno smo ostali čisto brez domišljije ...« »To pa že ne! Saj smo vendar najbolj znani prav po tem, da počnemo stvari, ki si jih drugi še predstavljati ne znajo!« se je vmešal še Peter. In spet so vsi utihnili.

Družčina bi lahko tako sedela še ure in ure ter se smilila sama sebi, če se ne bi Nejcu posvetilo: »Že vem!« Vsi so ga začudeno pogledali. Čeprav so ga vsi poznali po tem, da ima vedno čudne domislice in da nikoli ne ostane brez besed, se jim tokrat niti sanjalo ni, česa se je domislil. »Pojdimo se "big gnilo jajce"! Vem, da bo to ena najboljših iger doslej!« Ker so mu oči žarele kot petletnemu otroku, ki se je pravkar naučil pisati, njegovi prijatelji niso imeli srca, da bi mu povedali, kar so si resnično mislili o tem ... Zato je Katarina previdno dejala: »Kaj nismo za to igro že prestari? Kako pa se igra "big gnilo jajce"?« Vsi so ga

vprašujoče pogledali. Seveda so poznali igro "gnilo jajce", toda le kaj bi lahko bilo "big gnilo jajce"?! »No, ta igra bi se šla nekako takole: Peter in jaz bi odšla v en blok, Sara in Katarina pa v drugega. Pozvonili bi na vseh vratih, kjer stanujejo otroci. Ni važno, ali so stari pet ali deset let. Ker je čas popoldanskega počitka, jim bodo starši zagotovo dovolili, da gredo na dvorišče, ker si bodo lahko malo odpočili. Ko boste pripeljali otroke, bomo naredili veeeliik krog in se igrali "big gnilo jajce", ki se igra čisto enako kot navadno "gnilo jajce", ampak nas bo dosti več! Potrebujemo samo en robec, ki bo gnilo jajce. Tako, zdaj pa na delo!« je razložil Nejc. Sara, Katarina in Peter so se dvignili, kot bi bili naelektreni, in odhiteli do blokov. Skoraj vsi otroci so se jim lahko pridružili. Ko so vse pripeljali na dvorišče, jih je bilo več kot petdeset. Nejc je prinesel robec in igra se je lahko pričela. Tekli, lovili in smejali so se ves popoldan.

Dan se je skoraj prevesil v večer in družčina se je počasi razhajala. »To je bila ena tvojih najboljših domislic do zdaj,« je Sara pohvalila Nejca. »Hvala, ampak tega bi se lahko domislil kdorkoli,« je skromno odgovoril. »To že, toda vseeno moram to še kdaj ponoviti!« se je oglasila Katarina. Peter pa je zaključil

razpravo: »Seveda družčina, bilo je fenomenalno, ampak vsega lepega je enkrat konec. Torej adijo!!« »Adijooo!« so zaklicali še drugi in prijatelji so odšli vsak na svoj konec.

Mojca je končno prišla domov. »Živjooo!« je zaklicala po stanovanju. »Kje pa si bila tako dolgo?« je zanimalo mamo. »Zunaj s sosedomi otroki,« se je glasil odgovor. Oglasil se je še oče: »Kakšen dolgčas je bil brez tebe!« ...

Kaja Bajc, 7. a/9

IGRE NAM PREGANJAJO DOLGČAS

»Joj, spet naj bi za Bukvice napisali nekaj, tokrat na temo Igra. Ampak, kaj naj napišem?« Nekaj časa premišljujem, potem pa se le spomnim.

Kaj je igra? Ali znaš pojasniti, kaj je igra? No, lahko bi rekli, da je to igranje. Igramo se lahko s sestro, s prijateljicami, z družino. Iger je zelo veliko. Le spomni se, tudi ti imaš kakšno doma. Vsekakor vem zase. Imam nekaj iger s kartami, monopoli, spomin, štiri v vrsto in še veliko družabnih iger, ampak

najljubša zame je človek, ne jezi se. To igram že od malih nog. Igre nam preganjajo dolgčas. Le pomisli, kako dolgočasno bi bilo brez iger. Potem računalnik prav tako ne bi bil več zanimiv.

Obstajajo tudi igre, od katerih lahko postaneš odvisen. To so igre na srečo in igre za denar. Pri igrah za denar lahko ljudje zapravijo velike vsote denarja in s tem ogrozijo svojo družino.

Igre niso namenjene temu, da postaneš od njih odvisen, temveč da se zabavaš in preživiš večino časa s prijatelji.

Maja Bervar, 7. a/9

MOJA PRVA IGRA

Ko sem bila še majhna, smo se nekega večera z mamo, bratom in sestro igrali skrivalnice. Po žrebu je mama štela do dvajset, mi pa smo se skrili v kuhinjo.

Sprva smo mislili, da nas v predalu za čistila ne bo našla, vendar nas je na žalost prav kmalu. A ker nobeden ni hotel mižati, je morala zopet mama. Moj brat je predlagal, da bi se skrili v garderobi v omaro. To je bil odličen predlog. Vsi trije smo se stisnili med obleke, pustne maske, stare plašče ... Nič nas ni moglo ustaviti. Bili smo trdno prepričani, da nas mama ne bo našla.

Takole stlačeni z malo kisika ... Moram reči, da nam ni bilo preveč udobno. Ko pa smo bili v omari že celih sedem minut, je postalo tudi precej vroče. Mama je iskala povsod, a nas ni našla. Ko pa je prišla v garderobo, se ji je posvetilo, kje smo. Hotela se je malce pošaliti iz nas. Nato je poklicala: »Maja, kje si?« Meni se je sprva čudno zdelo, zakaj se moramo skrivati pred mamo in povrh vsega biti še tiho, in ker sem bila dobro vzgojen otrok (in sem še vedno), sem vljudno odgovorila: »Tukaj!« Mama pa zopet, vesela da je past uspela, reče: »Kje tukaj?« »V omari!« Šele nato, ko sem videla, kako sta se brat in sestra začela smejati, se mi je zazdelo, da nekaj ni prav, a ker sem bila še majhna, nisem vedela, da gre za past. Zato sem vprašala: »Zakaj se pa smejite??«

Ema Peršak, 5. b

Zala Zagoršek, 3. b

SE LAHKO IGRAM ZRAVEN?

*Ti si mačka,
jaz sem miš,
jaz bom bežal,
ti loviš.*

Nekega dne se je Lin odločil, da bo povabil sestro Lilijano, ki jo je imel zelo rad, k igri. Lilijana, ki se je pravkar jezila z neko knjigo za zgodovino, je sprejela povabilo. Lin jo je že čakal na dvorišču z žogo. In tako sta se nekaj časa igrala. K njima pride deček in vpraša: »Se lahko igram z vama?« Lin pogleda Lilijano, Lilijana reče da in tako se igrajo nekaj časa. Lilijana zagleda majhno glavico, ki kuka izza smetnjaka. Zagleda majhno deklico in jo povabi, naj se pride igrat. Deklica priteče iz skrivališča in skupaj se igrajo dalje.

Tako izvemo, da lahko iz para nastane družčina.

Žiga Mumel, 4. a/8

NAJRAJE SE IGRAM ROPARJE IN POLICAJE

Hmmm ... veste kaj, poznam iger na tisoče in vse so mi najljubše. Ampak posebej ljuba mi je igra roparji in policaji. Pravimo ji tudi »ravbarji in žandarji«.

To je igra, pri kateri se otroci razdelijo. Eni pridejo v skupino policajev, drugi pa v skupino roparjev. Policaji štejejo do šestdeset, roparji pa se skrijejo. Ko policaji preštejejo, začnejo iskati roparje. Kakor hitro jih policaji odkrijejo, ti začnejo bežati. Če koga policaji dobijo, mora v zapor. Rešen je le, če se ga drugi ropar dotakne. Takrat ima zapornik pravico zbežati. Igre je konec takrat, ko policaji polovijo vse roparje. Ekipi se zamenjata in roparji postanejo policaji, policaji pa roparji.

To je ta igra. Najraje se jo igram zato, ker je razburljiva in napeta. Še posebej je grozljiva ponoči. Takrat me kar srh spreletava in čeprav to nerad povem, se od napetosti skoraj polulam. Policaje in roparje se najraje igram s Klemnom in Filipom, ki sta moja najboljša prijatelja.

Ponavadi je posledica igranja obtolčeno koleno. Ker je noč in ne pazimo, kam tečemo, se kam zadenemo in poškodba je tu.

Pri igri si določimo mejo prostora, na katerem se igramo. Včasih goljufam in grem čez mejo, za katero smo se dogovorili.

Dragi prijatelji, danes sem vam predstavil igranje roparjev in policajev. Naslednjič pa kakšno drugo.

Miša Možič, 4. b/8

IGRA

Se je razred na pol razdelil,
da igrali bi se mi.
Vsak ima svojo nalogo,
za igro rabimo še žogo.
Z dveh strani
na nas nevarnost preži.
Ko žoga nas zadene, smo adijo,
ostali še pred njo bežijo.

Ko v polju več nas ni,
edino rezerva še živi.
Življenji dve ima,
da igra dalje se igra.
Ji rečemo MED DVEMA OGNJEMA.

Sašo Fekonja, 8. a/9

GREMO SE LOVIT

Bilo je lepo nedeljsko popoldne. Po kosilu se je staršem prilegel počitek, jaz pa sem, kajpak, takoj sedel za računalnik. Zunaj je sijalo sonce in park nasproti bloka je prav vabil, naj vstopim vanj, pa čeprav bi šel samo na sprehod. Spomnil sem se preteklosti, ko smo se s prijatelji lovili in skrivali med drevesi v parku.

Naenkrat mi je v glavo šinila nora ideja. Kaj ko bi se zgodovina danes ponovila? Segel sem po telefon in vtipkal številko prijatelja Petra. Takoj ko se je oglasil, sem rekel: »Gremo se loviti.« Peter me je po petih sekundah tišine vprašal, če sem slučajno jedel pokvarjene gobe, da mi pride na misel takšna ideja. Takoj ko sem mu razložil, kako sem se spomnil tega, so se očitno tudi njemu prikazali spomini iz otroških let. Rekel je: »Zakaj pa ne. Poklical bom še Jureta in Nejca, ti pa pokliči še Blaža in Luko. Dobimo se čez dvajset minut v parku pri prvem ribniku. Se strinjaš?« Ker si nisem mogel zamisliti boljše možnosti, sem privolil. Poklical sem še Blaža in Luko, ki sta seveda sprva negodovala, češ da sem ju zmotil

pri igranju računalnika, vendar sta bila že čez nekaj trenutkov oba za. Verjetno se je Petru dogajalo podobno z Juretom in Nejcem. Kakor smo se domenili, smo čez dvajset minut vsi bili pri prvem ribniku. Pet korenjakov nas je bilo. Jure je še hitro poslal SMS in nato spravil mobilni telefon. Odločili smo se, da bomo tistega, ki bo lovil, določili z izštevanko. Prav dobro smo morali premisliti, preden smo se sploh katere spomnili. Določili smo še nekaj nepomembnih pravil in z »an, ban« določili Blaža za »lovitelja«. Seveda se nam je vsem prvih nekaj minut zdelo prav bedasto pri trinajstih leti loviti se po parku. Vendar smo se kmalu uživali v vloge in igra je tekla kot po maslu. Ni nam bilo mar za začudene poglede mimoidočih in pozabili smo, da nismo več mali otroci, ki so se včasih lovili po tem parku. Na koncu smo bili vsi že tako utrujeni, da smo morali imeti počitek. Po počitku smo se igrali »skrivalnice«, po skrivalnicah »gnilo jajce«, po tem pa je bil že večer, tako da smo morali zaključiti.

Nobenemu od nas petih ni bilo žal, da smo popoldne preživeli na tak način in ne pred računalniki. Čeprav se še veliko otrok igra takšne in podobno igre, me je vseeno strah, da bo užitke pri takšnih igrah zamenjal računalnik.

Anja Dovečar, 8. a/8

SLEPA MIŠ, TI LOVIŠ

Zima se je že poslavljala iz naših krajev. Na travnikih so zacvetele prve spomladanske cvetlice in ptice so se že vrnile z juga. Prav prijetno toplo je postalo. Ker sem hotela zaužiti prečudovit spomladanski dan, sem sklenila, da se odpravim na sprehod. Poklicala sem še prijateljico, kajti na sprehodih sva se najraje pogovarjali. Saj veste, fantje in takšne zadeve.

Vendar se je pojavila težava. Moj brat je hotel na vsak način z nama. Ker sva bila sama doma, ga nisem smela pustiti samega. Na sosednjem travniku smo se začeli igrati. Sprva je bilo zelo zoprno, igrati se s štiri leta mlajšim bratom, vendar smo se nekako ujeli. Iz svojega žepa sem povlekla rutico in bratu zavezala oči, sam pa naju je s prijateljico začel loviti.

Nekaj časa smo se tako igrali, a iznenada se je začel približevati električnemu drogu. Prepozno je bilo za opozorilo in že se je zaletel vanj. Sprva sem mislila, da se mu je kaj zgodilo, ampak na veliko srečo jo je skupil samo z nekaj praskami in veliko buško na sredi čela.

Spoznal pa je, da lahko kdaj in kdaj pusti svojo sestro pri miru. Od takrat dalje vedno preverim, če se kje v bližini nahaja električni drog.

Gino Bohanec, 1. b

IGRAMO SE Z BESEDAMI

BARVAMI

NOTAMI

INTERVJU

Alen Kapel

Tone Pavček

6 Ti - sti ma - ček, ki si - jaj - ne br - ke no - si pre - ko ust, je po - ba - sal
In mi pra - vi: "To na - pi - ši pa - sja no - ga tak do - pust! Je že bo - lje

11 svo - je caj - ne in šel kmor - ju na do - pust. Da - vi vstr - ga - ni o - pra - vi
vna - ši hi - ši, kjer so mi - ši bli - zu ust. Vo - da sla - na, sla - ba ma - na,

16 je brez brk pri - šel do - mu, pa se knje - mu vdom od - pra - vim: "Pro - sim kra - tek
šli so br - ki kar po - glej! Vsa re - kla - ma praz - na sla - ma, ta - ko mor - je

21 in - ter vju." To de - jal je ma - ček sta - ri, ko se vr - nil je do - mu
fuj in fej!"

21 In zno - go, da ni kak la - ri fa - ri, mi pod - pi - sal in - ter - vju.

Ana Puconja, 7. a/9

IGRA BESED

Če se zobna ščetka rima na baletka,
potem ima baletka čiste zobe.
In če Metka v kletko gre,
ima petko baletka.

Če na boljšem sejmu prodamo staro kramo,
se namesto s kramo igramo z mamó.
In če laž imamo, potem lažemo,
potem doma uprizorimo dramó.

Če muha pajku doma kosilo kuha,
gotovo potem ni suha.
In če pajek potem bruha,
je za vse kriva gluha muha.

Če šolska kreda na tabli postane beseda,
potem je kreda seveda beseda.
In če je Breda bleđa,
potemtakem je bleđa tudi beseda.

Res je, vseveda beseda se počasi topi,
in tudi ničveda beseda bleđi,
dokler knjiga popolnoma ne zgóri ...
in je več ni.

Domen Prešern, 7. c/9

RIMSKI OTROCI

Otroci v Rimu so se pred šestim letom večinoma igrali. Kdaj pa se je otrok iz nekega sloja nehal veliko igrati, izvemo, ko preberemo ta sestavek.

Piše se leto 853 od ustanovitve Rima.*

Ime mi je Gaius. Star sem šest let. Živim blizu Rima. Moj oče je senator. Ker je zelo bogat, imamo veliko vilo zunaj mesta. Že eno leto imam domačega učitelja, ki me uči branja, pisanja in računanja. Zelo se veselim književnosti. Ker se veliko učim, nimam časa za igranje, a če želim postati senator kot moj oče, se moram veliko učiti. Žal mi je le, da ne poznam drugih otrok.

Moje ime je Marcus. Star sem šest let. Živim v Rimu. Moj oče je trgovec. Veliko časa je na trgovskih potovanjih, zato ga le malo videvam. Ko bom starejši, bom prevzel trgovino. Zdaj imam še veliko časa za igranje. Rad se igram s koščicami, obroči in žogicami. Naslednje leto me bo oče peljal v dobro šolo, kjer se bom lahko izučil vsega, kar bom potreboval kot trgovec.

Ime mi je Titus. Star sem šest let. Živim v Rimu. Moj oče je kipar. Okrašuje svetišča in dela kipe senatorjev. Ne bi rad prevzel njegove službe. Rad bi postal legionar kot njegov brat. Rad se igram z otroki iz svoje sosesčine.

Moje ime je Lucius. Star sem šest let. Živim nekaj milj od Rima. Moj oče je kmet. Želim si biti legionar. Zelo rad se z drugimi otroki borim s palicami in tako vadam mečevanje.

Spet sem jaz, Gaius. Zdaj sem star sedem let. Učim se književnosti. Spoznal sem nekaj sinov drugih senatorjev.

Jaz sem, Marcus. Star sem sedem let. Pred kratkim sem šel v šolo, kjer se učim branja in računanja, tam pa sem spoznal precej prijateljev. Skupaj z njimi se rad igram.

Spet sem jaz, Titus. Star sem sedem let. Obiskujem ljudsko šolo. Spoznal sem veliko novih prijateljev.

Jaz sem, Lucius. Star sem sedem let. Z drugimi otroki se zelo veliko igram. Plezamo na drevesa se lovimo in skrivamo.

Gaius: Zadnje leto je zelo hitro minilo, a se v njem ni veliko spremenilo.

Marcus: Še vedno hodim v šolo in se veliko igram s sošolci.

Titus: Oče me je peljal s seboj v kraj blizu Rima, kjer gradijo veliko svetišče. Naravnost veličastno je.

Lucius: Zdaj sem star osem let. Veliko se igram.

Gaius: Zdaj imam kar dva domača učitelja, kajti oče pravi, da je z dvema učiteljema izobrazba dvakrat boljša.

Marcus: V preteklem letu se ni zgodilo nič posebnega.

Titus: Zdaj sem star devet let. Ker je pred nekaj dnevi bila vojaška parada in sem si jo ogledal brez očetovega dovoljenja, sem bil tepen.

Lucius: Ker sem dober plezalec, a nepreviden, sem pred nekaj tedni padel s hrasta in se poškodoval.

Gaius: Rad prebiram govorniške spise na papirusnih zvitkih.

Marcus: Oče me je želel vzeti s seboj na trgovsko potovanje v Egipt, a ker sem tik pred odhodom zbolel, me bo vzel s seboj naslednje leto. Nimam več časa za igranje.

Titus: Ko je prišel na obisk moj stric, se kar ni mogel otresti mojih vprašanj o vojaški službi. Zdaj je že centurion pri eni izmed postojank na meji z Germanijo.

Lucius: Videl sem nekaj vojakov, ki so prišli skozi našo vas. Oklepi so jim zelo lepo sijali.

Gaius: Naslednje leto se grem v posebno šolo učiti govorništva.

Marcus: Z očetom sem odšel v Egipt, kjer sem videl piramide in se že precej dobro izučil trgovanja.

Titus: Najraje bi služil kje v Galiji, kjer imajo lepo vreme in dobre postojanke.

Lucius: Kljub temu da bom legionar, moram cele dneve pomagati očetu, kar je pravzaprav dobra vaja za vojaške napore.

Gaius: Če želim biti senator, se moram najprej izučiti govorništva, zato hodim v govorniško šolo.

Marcus: Odslej bom vsako leto hodil na trgovska potovanja, zato sem postal njegov pomočnik.

Titus: Ker nisem nadarjen za pisanje in računanje, mislim, da bo legionarska služba prava zame.

Lucius: Že dve leti veliko pomagam očetu.

Gaius je še pet let obiskoval govorniško šolo, potem pa se je šel šolat v Atene. Pri štiriindvajsetih letih je postal uradnik, se poročil in pri štiridesetih postal senator.

Marcus je pri petnajstih postal očetov prvi pomočnik, pri tridesetih pa je prevzel očetovo podjetje.

Titus je pri sedemnajstih vstopil v vojsko, pri šestindvajsetih napredoval in pri devetindvajsetih postal centurion.

Lucius je sedemnajstleten stopil v vojsko, najprej je bil poslan v Afriko, potem v Galijo in na koncu v Brittanio, kjer je tudi ostal.

*Rim je bil ustanovljen leta 753 pr. n. š.

Ana Puconja, 7. a/9

MOJA PRVA PESEM

Za mizo sam sedim
in v prazen list papirja strmim.
Če tole pesem kdaj postalo bo,
sem jaz kotalka in kolo.

Hitre pameti nisem jaz,
napisati poezijo - to ni špas!
Učiteljico slovenščine srček bo bolet,
ko slišala bo klavčni moj spev.

Tako, roko na srce,
povejte mi zdaj, kar mi gre.
Se strinjam, jaz res nisem pesnik,
od mene boljši je še Vili Resnik.

Spomnite se me, ko ne bom dobila službe,
manjkalo je Franceta Prešerna, dobre družbe.
Potonila sem globoko v barje,
zato vam zdaj vsako leto,
da zaslužim, prodajam koledarje.

Luka Čelofiga, 7. c/9

Nika Leljak, 8. b/8

GAZELA

V času zimskih *praznovanj*,
praznikov je mnogo, toda ne vsak *dan*,
te dni ljubim brezdelje, mir,
ko vsaka skrb in napor mi je *neznan*,
kdor pa v nebo se zazre,
ugotovi, da narave praznik ni *priznan*,
v času obdaritve in voščil,
je tudi v letu najkrajši *dan*,
spoštujem ga kot narave praznik,
saj vsak naslednji je že daljši *dan*,
odtlej vse je lepše, upanje se vrača,
temu prazniku naj bo odslej vsak *predan*.

Tadej Vindiš, 8. c/8

GLOSA

*Trpljenje zliva kri.
In solzi oči.
Konča se le takrat,
ko prevlada lepši čas.*

Kadar človek ne uspe,
kadar človek sreče nima,
takrat se mu vse spreminja
v svet, ki barv nima.
Žalost mu poti zapira,
veselje ga prezira.
To premagat' hoče sam,
da joče ves dan,
a trpljenje ne odide vstran.
Trpljenje zliva kri.

Trpljenje je del ljudi,
ki za vedno v njih živi.
Človeka nadzorovati zna,
tega si sam ne prizna.
Ko pa žalost ga prevzame,
bodalo v roko zadane
in žalost v bolečini poleže.
Ko rana se zaceli,
brazgotina grozna spomin budi.
In solzi oči.

Ko pa srečen dan le pride,
 človeku sonce vzide.
 Žalost pozabi,
 veselje ga pozdravi.
 Nasmeh na ustih zažari,
 ko se jok za vedno posuši.
 Vse težave in žalost se pozabi
 in vse na novo in veselo
 se na vrh postavi in bolečina
konča se le takrat.

Veselje mu žari v očeh,
 sreča mu odpira svet.
 Spet najde pot,
 ki iskal jo je povsod.
 Radost ga prevzame
 in spodrine vse rane.
 Na življenje nov pogled dobi,
 da laže premaguje skrbi.
 V sreči uživa kolikor lahko,
ko prevlada lepši čas.

Martina Škrobar, 8. c/8

AL' BO KAL POGNALO SEME ...

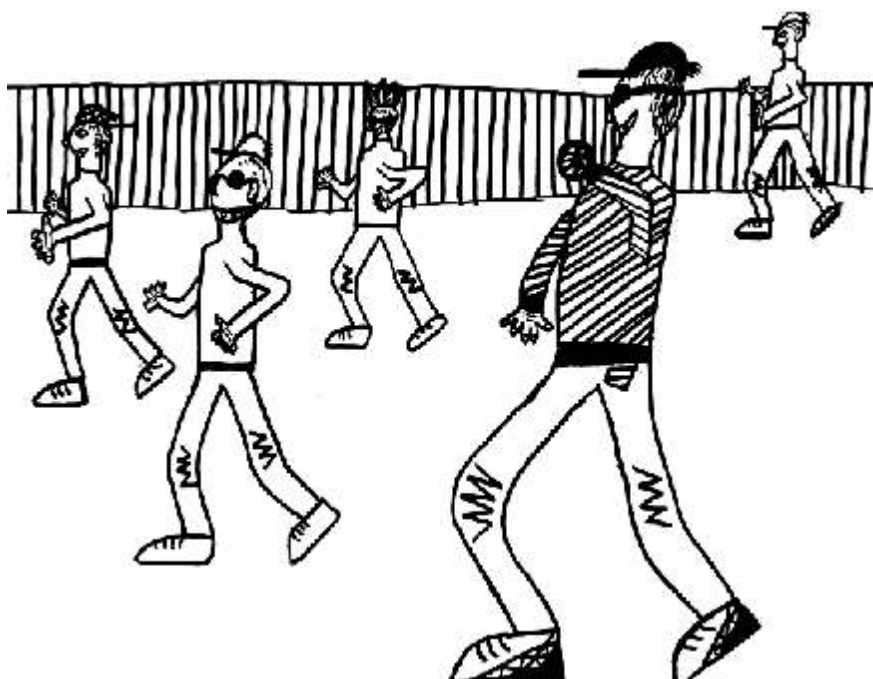
(F. Prešeren)

Živim v dvajsetem stoletju, ki temelji na tehnologiji. Temelji na fizičnih stvareh. Ljudje se brezglavo podijo za denarjem in materialnimi dobrinami, ki jih lahko kupijo z njim. Velikokrat se o tem pogovarjam s staro mamo. Najin pogovor se zmeraj prične z enako mislijo: »Lahko takšnim ljudem uspe?«

Na žalost je dandanes tako. Kljub temu da so pohlepni in se ne ozirajo na druge, ravno s takim značajem dosežejo svoje cilje. Kot je rekel Feri Lainšček v eni izmed svojih knjig: "Ponoreli ljudje so kot kobilice, ki žrejo vse pred sabo!" To mi daje misliti. Bojim se same sebe. Bojim se, da zato, ker se oziram na druge, ker nimam takšnega pohlepnega značaja, ne bom dosegla svojih ciljev, ne bom zmogla uresničiti svojih sanj, ki niso tako velike. Želim si le, da bi uspešno končala šolo, študij in nekoč imela mirno življenje. Od svojih malih nog, od takrat, do koder seže moj spomin, si želim le to. Zmeraj sem organizirano izpolnjevala svoje načrte. Tako mislim tudi nadaljevati.

Ampak ali mi bo uspelo v današnjem času? Mi bo, kljub vsem neorganiziranim, ponorelim ljudem, ki se ne ozirajo na druge? Upam, da mi bo. Veliko ljudi verjame

vame. Ampak nikoli ne veš. Kot je rekel France Prešeren v svoji *Gazeli*: »Al' bo kal pognalo seme, kdor ga seje, sam ne ve!«

Timotej Vidovič, 5. a

Alja Krajnc, 8. c/9

URŠKINA KMEČKA AVANTURA

Se Urška na kmečkem turizmu mudi,
plesati bi hot'la, plesalca pa ni!
Se trudi in trudi in gleda okrog,
ne najde si fanta, ki bil bi ji kos.

Tam v kotu nekje črn zvočnik stoji,
zraven njega pa fant, ki se Urški lep zdi.
Ko bliže stopi in ga ogleduje,
ga s svojimi črnimi očmi zapeljuje.

Kmet, ki zraven kupa sena sedi,
Urškine opazi prelepe oči.
Nemirno premakne svoj položaj,
stopi do Urške, jo povabi na raj.
Se po plesišču vrtita sem-tja,
takt pa jima Na golici daja.
Okoliški fantje so tiho tedaj,
ko Urška v hlev se poda, ne v raj!

Izgineta v hlevu, Urška in kmet,
iz njega se sliši pridušen klepet.
Nenadoma krik pretrga tišino,
zatem Urškin duh izgine v modrino.

Tom Horvat, 8. c/8

KDOR HOČE VIDETI, MORA GLEDATI S SRCEM

(A. S. Exupery)

Na začetku šolskega leta smo morali za domače branje prebrati knjigo Mali princ. Ko sem prebral približno polovico knjige, sem se ustavil ob stavku: Kdor hoče videti, mora gledati s srcem.

Vprašal sem se, kaj sploh to pomeni, saj s srcem vendar ne vidimo. Potem pa sem ugotovil, da je ta stavek še veliko več kot le črnilo na papirju.

Pred približno petimi leti sem se skregal s sosedom, za katerega sem mislil, da mi je ukradel avtomobilček. Ko sem prišel domov, sem ugotovil, da je bila igrača skrita pod omaro in je moj sosod sploh ni vzel. V prsih me je zaščemelo in ugotovil sem, da nisem ravnal prav. Opravičil sem se mu. Toda šele zdaj se mi je posvetilo, da ščemenje v prsih ni bil šum na srcu, ampak slaba vest.

Sedaj vem, da je rek zapisan v prenesenem pomenu, saj s srcem ne vidimo, temveč čutimo. Vsak človek na svetu se je že kdaj znašel v podobni situaciji kot jaz, vendar na žalost se ne ravnaajo vsi po svojem srcu. Zakaj je na svetu toliko vojn in drugih grozodejstev? Zakaj ne bi mogli vsi živeti v miru?

Zaradi pohlepa in želje po denarju, zaradi katerega je marsikatero srce potisnjeno v ozadje ...

Moj sosed in jaz sva sedaj zelo dobra prijatelja in mislim, da mi je prav srce pomagalo najti zelo dobrega prijatelja, ki me ne zapusti niti, kadar sem v stiski, saj name gleda s srcem.

Alja Plesec, 5.a

Lana Kirič, 2. a

Ivana Vogrinc, 2. a

PRIJATELJSKI ZAKLAD

Ko se prijatelja najdeti,
takrat srce zažari.

Zakaj imaš prijatelja?
Da se s tabo igra, uči,
včasih pa za posebne stvari.

Ampak lahko tudi pride
do nenavadnih, žalostnih stvari,
takrat padajo težki kamni
in srce oveni.

Nekega dne pa se ti zazdi,
da potrebuješ prijatelja,
kot si ti,
KI NE REČE GRDIH STVARI.

Teja Curk, 8. b/9

Ana Puconja, 7. a/9

KAKO BI GOVORIL MARTIN KRPAN, ČE BI BIL ...

»Koga? Menite, da nisem še zadosti slišala, ka-li? Meni bi gotovo segli nohti že do pasu ali pa še dalj, ko bi ne šla na manikiro vsak teden dvakrat; pa bo kdo pometal za meno. Kdo je pome poslal taksi? Vi ali jaz? Washingtona ni bilo meni treba, mene pa Washingtonu. Zdaj pa se takisto dela z mano? In pa še zavoljo hamburgerjev in kokakole moram očitke požirati? Že nekatere matere jedla sem hamburgerje; nekaterega očeta kokakolo sem pila; ali nikjer, tudi pri vas nisem in ne bom dobila take postrežbe, kakršna je v McDonaldsu. Ni grjega na tem svetu kakor to, če se kaj da, potlej pa očita! Kdor noče dati, pa naj ima sam! Pa tudi, kdo bi mislil, da pasje pravde še zdaj ni kraja ne konca. Ali je bil tisti bernardinec vaš bog ali kaj? Tako ščene raste v vsakem pesjaku, Ane pa ni za vsakim voglom, še v vsaki kraljevi palači ne, hvala bogu! Darove pa spet take dajete, da človek ne more do njih; to je ravno, kakor bi mački miš na rep privezal, da se potlej vrti sama okrog sebe, doseči je pa vendar ne more. Petdeset malih pločevink kokakole, pet in sto Twixov,

dvajset Milky Wayev in pa oseminštirideset vrečk čipsa: tako blago res ni siromak; ali kaj pomaga? Prodati ne smem, iz Washingtona v Maribor pa tudi ne kaže prenašati! Pa jaz bom drugo naredila, kakor se nikomur ne zdi! Pasje ute si bom znesla na dvorišče pred Belo hišo in ako jih bo premalo, potlej bodo pa pasji hoteli zapeli. Vse bom spodila, kar mi bo prišlo pod roke: bodisi bernardinec ali čivava, nemški ovčar ali doga, v srebrni ali zlati kletki; pa bom postavila sredi dvorišča pred Belo hišo kolibo in tako dolgo ležala, dokler bodo pločevinke mokre, pa dokler bom imela kaj prigrizniti. Ampak to vam pravim: samo še enkrat naj pridejo teroristi v Washington, potlej pa zopet pošljite pome taksi in butlerja ali pa še celo svojega sina, ki ne maram zanj malo in dosti ne; pa bomo videli, kaj boste pripeljali iz Maribora! Ako bo Ana, mesa in kosti gotovo ne bo imela, ampak iz ovsene salame si jo boste morali natlačiti, pa se je ne bodo še vrabci dolgo bali, nikar že teroristi! Mislila sem iti brez besedice govorjenja. Ker ste me pa sami ustavili, ne bodite hudi, če sem vam katero grenko povedala; saj menda veste, kako je dejala Britney Spears ne Golem: "Al' ga bom s petjem filala, kadar se s kom kregam! Kar ga bolj ujezi, to mu zapojem." Zdaj pa le v formi ostanite!«

Tamara Orlović, 7. b/9

KAKŠEN DOLGČAS!!

Zakaj je danes doma takšna tišina?
 Vsi samo sedijo in
 v televizijo strmijo.
 Zato odpravim se v sobo, željna po zabavi,
 da najdem si nekaj, da dolgčas odpravi.
 Uležem se na posteljo,
 pogledam okoli sebe,
 nič ne najdem,
 zato nevoljno v roke knjigo vzamem.
 Malo jo prelistam, pogledam, koliko ima strani,
 preberem uvod
 in poglobim se v knjižni krog.
 Začetek malo izpustim
 pogledam na sredino,
 kjer je narisano kino.
 Začne me zanimati, kaj se dogaja,
 zato požiram knjigo in nič mi ne uhaja.
 Vse dogodke dobro preračunam
 in pogledam naslednjo stran,
 da povežem dogodke, tako kot je prav.
 Tako berem in berem in se ne ustavim,
 ure, minute in sekunde pa kar letijo mimo mene,

jaz se zanje ne zmenim in še vedno berem dalje.

Ko prispem do konca knjige, si oddahnem,
ne morem verjeti, da sem knjigo prebrala,
ker sem prej bolj kot brala, rajši tkala.

Pogledam na uro, bilo je že pozno,
zato odpravim se v kuhinjo,
da pogledam, kaj počnejo ostali.

Vsi še vedno sedijo,
dolgčas jih muči in
ne vejo, kaj naj naredijo.

Jaz pa vesela, da dolgčas sem pregnala,
odpravim se v posteljo kot nikoli do zdaj,
odločena, da knjigo v roke vzamem še kdaj pa kdaj.

Polona Jesenšek, 1. b

Matej Požar, 3. b

S PEČICO SE NI IGRATI

Nekoč je živel slonček Dumbo. Zelo rad je jedel dunajske zrezke. Neke sobote si je zaželel dunajski zrezek. A tiste nesrečne sobote se mu je pokvarila pečica. Ves žalosten je pogledal svojo pokvarjeno pečico: »Jehata, jehata. In še goste dobim. Pa kaj se morem spominjati tega. Mogoče mi bo kdo v vasi hotel pomagati.«

Ko je slonček prišel v vas, je srečal gospoda Velikouhca. Velikouhec vpraša: »Dragi Dumbo, zakaj si tako žalosten?« »Zakaj sem tako žalosten?« posmrka Dumbo. »Kaj ne veš, da se mi je pokvarila pečica in mislil sem, da bi mi ti lahko pomagal.« Gospod Velikouhec se je nasmehnil in rekel slončku: »Pojdiva pogledat, kaj lahko narediva.« Ko sta prišla domov, mu je Dumbo pokazal svojo pečico. »Hm ... em bom poskusil popraviti.« Gospod Velikouhec je poskušal z vseh strani. Na koncu je rekel: »Pečice ne morem popraviti.« In se je poslovil. Slonček je zavzdihnil: »Gostje pa bodo že čez tri ure tukaj. Le še eno mi preostane, da odnesem pečico na popravilo, a časa ni več dovolj. A vseeno bom poskusil.« Pečico je položil na avto in se odpeljal. Ko je

Dumbo prispel v popravljalnico, je bilo na hodniku vse prazno. Vstopil v pisarno in delavec ga je vprašal, kaj želi. »Pečica se mi je pokvarila.« Gospod je pečico pregledal. Rekel je: »Z vašo pečico ni nič narobe, verjetno je niste imeli vključene.«

Slonček se je razveselil. Vesel je pečico odnesel domov in jo vključil. Takoj zatem so prišli gostje. Slonček je pripravil dunajske zrezke in veselo so jih pojedli.

Paulina Sušek, 3. a

MAJINA PRVA IGRAČA

Nekoč je živela punčka z imenom Maja. Imela ni niti ene igrače. Nekega dne je prišel dan božiča. Maja je krasila božično drevesce, ko je na dvorišču zagledala punčko z igračo. Tudi sama bi rada imela igračo. Naenkrat je zaslišala mamin glas, ki jo je vabil spat. Ko se je zbudila, je pod drevescem zagledala darilo. Dobila je plišastega medvedka s črnimi očmi in rdečo pentljo. Zelo je bila vesela. Vsak dan se je z njim igrala in z njim je tudi spala.

Zmago Švajncer Vrečko, 4. a/9

Patrick Šlajmer, 4. a/9

DEDEK IN BABICA ZA RAČUNALNIKOM

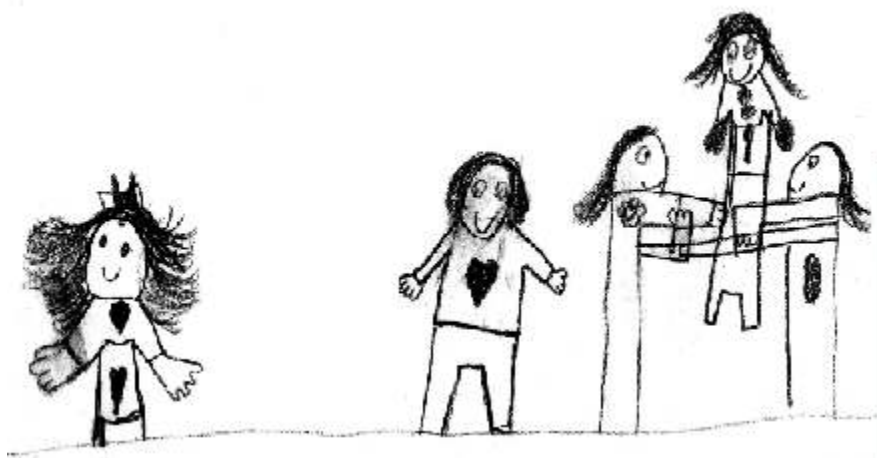
Na kmetiji v bližini mesta sta živela dedek in babica. Dedek je bil v pokoju in vsak dan je skrbel za kmetijo. Babica mu je pridno pomagala in vsak dan kuhala dobre jedi. Velikokrat mu je spekla kokoš, ker je dedek rad jedel kurje meso. Tudi pecivo je pekla in dedek je zmeraj vse pojedel. Pri tem se je močno popackal. Babica je bila zelo jezna in ga je hotela celo zlasati, vendar dedek ni imel več las na glavi. Nagnala ga je iz hiše, to pa ni bilo prav nič prijazno, kaj šele olikano.

Dedek pa ni obupal in se je odpravil v mesto, kjer so prirejali računalniški tečaj. Vpisal se je vanj in se z veseljem lotil učenja. Najprej se je moral seznaniti s tipkovnico. Ker je že slabo videl, je imel nekaj težav. Rekel je, da je treba vztrajati in se naučiti tega, kar morajo danes obvladati vsi ljudje. Dolgo je vadil in končno je že veliko znal. Bil je močno ponosen.

Babica se je nekaj časa kujala, potem pa je začela pogrešati svojega dedka. Odšla je z doma in ga je povsod iskala. Ljudi je spraševala, ali so ga morebiti videli. Klicala ga je in klicala, a ni se odzval. Postala je žalostna in čemerna.

Ko je tako hodila, je zagledala napis Računalniški tečaj. »To bi bilo nekaj zamek« je vzklila babica. Stopila je v hišo in med prizadevnimi učenci zagledala svojega plešastega dedka. Nič mu ni rekla, temveč je sedla med učence in se začela učiti osnov računalništva. Hitro je napredovala in postajala vse bolj zadovoljna.

Dedek in babica sta si na koncu tečaja kupila vsak svoj računalnik. Potovala sta po internetu, pisala sta in celo risala. Kadar pa sta se sprla, sta si po elektronski pošti pošiljala opravičila. Spoznala sta, da se ni smiselno prepirati zaradi pack in podobnih malenkosti. Življenje je lahko lepo. Računalnik pa je naš družinski prijatelj.

Maša Škorjanc, 1. b

Nejc Cupar, 3. a

SLON IN PALAČINKA

Nekoč je živel slon, ki se ni bal miši. Ne, resnico govorim, ni se bal miši.

Nekoč pa se je lotil palačink. Spekel je največjo palačinko v zgodovini vesolja. Jedel je in jedel, pa je ni mogel pojesti. Sklical je vso državo na pojedino. Tudi cela država je ni in ni mogla pojesti. Nato je sklical vso Evropo na veliko pojedino. Jedli so en dan, pa je niso pojedli. Nato je sklical ves svet na pojedino, pa je niso mogli pojesti. Ampak samo Kitajska se ni udeležila pojedine. Slon je sklical Kitajsko in le en Kitajec je ostal doma. Vsa Kitajska palačinke ni mogla pojesti. Potem je prišel še tisti en Kitajec. Rekel je: »Umaknite se, jaz jo bom pojedel.« Kitajci so se umaknili.

Novinec je stopil k palačinki. Jedel je en dan in en teden in en mesec, potem pa že leto dni. Končno jo je pojedel in zmagal. Za nagrado je od slona dobil še eno veliko palačinko.

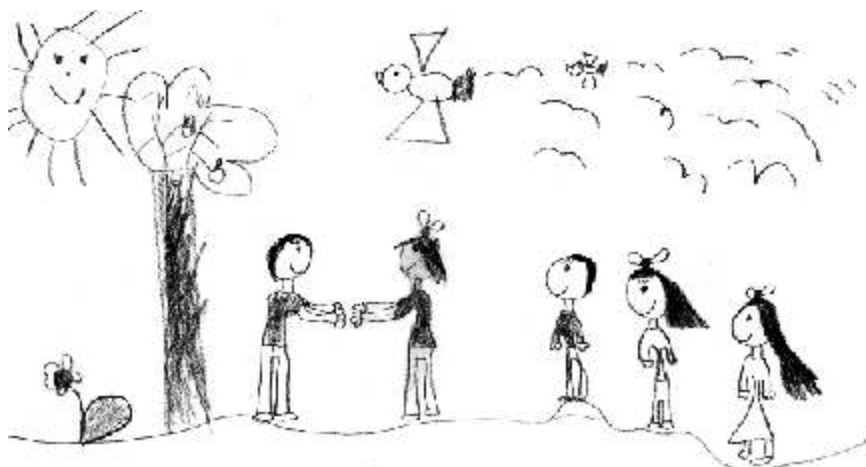
Lina Pajnik, 7. a/9

Laura Kager, 3. b

MIŠKA POTEPINJA IN PRIJATELJ

Nekega jutra se je miška Potepinja odločila, da bo šla na sprehod. Ko je hodila, je videla svojega prijatelja Marka. Ko je Marko zagledal svojo prijateljico in ji rekel: »Miška Potepinja, kaj pa ti tukaj?« »Živijo, Marko. Kaj pa ti tukaj?« »Jaz sem to prvi vprašal tebe.« »No, pa prav. Šla sem na sprehod. Zdaj sem ti odgovorila. Kaj pa ti meni?« »Jaz sem tudi šel na sprehod. Kaj pa če bi se šla igrat?« »Ja. Pa se greva igrat,« je odločno rekla miška.

Miška je šla prva domov. Malo je še pletla. Ko je spletla, je zaspala.

Nina Hanžič, 1. b

Nina Napast, 4. b/9

PRINC, KI NI UBIL ZMAJA

Nekoč je živel kralj, ki je imel tri sinove. Najstarejši je bil lep, vendar ni bil pameten. Srednji je bil še lepši, vendar tudi on ni bil pameten. Najmlajši pa ni bil lep, ampak je bil pameten, prijazen, vse ljudi je znal ceniti, rad je imel živali in še kup drugih dobrih lastnosti. Kralj je odločil, da bosta kraljestvo in prestol pripadala tistemu sinu, ki bo ubil zmaja, ki že tri mesece hodi okoli gradu.

Prvi je poskušal ubiti zmaja najstarejši. Prišel je do zmaja in se postavil, kot da je na modni reviji. Ko pa je zmaju pogledal v oči, se je prestrašil in hitro stekel v grad. Naslednji dan je pred zmaja stopil srednji sin. Naredil je enako kot njegov starejši brat. Pred zmaja se je postavil tako, kot da je na modni reviji. Ko pa je zmaju pogledal v oči, je hitro stekel v grad. Tretji dan je bil na vrsti najmlajši sin. Ta je s sabo vzel vrv, sabljo in meč. Stopil je k zmaju, ampak ker ga ni hotel ubiti, se mu je splazil med noge, vzel vrv in mu noge zavezal tako, da je zmaj padel po tleh. Ko ga je vlekel v grad, sta ga napadla starejša brata. Zavezala sta ga v vrečo in

vrgla v reko. Ker pa je s seboj imel meč, je razparal vrečo in priplaval na površje. Hitro je stekel v grad.

Tam pa se je kralj že odločal, kateremu bo dal kraljestvo in prestol. Najmlajši sin je povedal, kaj se je zgodilo. Kralj je oba sina izgnal iz dežele, najmlajši sin pa je postal kralj in dobil kraljestvo. Tako je najmlajši sin živel srečno do konca svojih dni.

Klemen Bedök, 2. a

NARAVA

Nekoč je živel fantek, ki je rad reševal križanke. Nekega dne je namesto križanke dobil vabilo. Bilo je od narave, da naj gre malo na zrak. Šel je ven, v naravo, na zrak. Tam je videl trobentice in polno rož. Šel je po hribu navzgor in navzdol. Videl je rudnik, šel je pogledat na največjo goro. Na njej je odkopal diamant.

Ana Lubec, 2. b

Katarina Domjan, 4. b/9

ROSA

Na cvetu rumenem
se rosa igra,
se v kapljico zbere,
da večja bi bila.

Veter zapiha,
vejico zaniha,
kapljica pade,
se od lista odbije,
pade na zemljo
in ta jo popije.

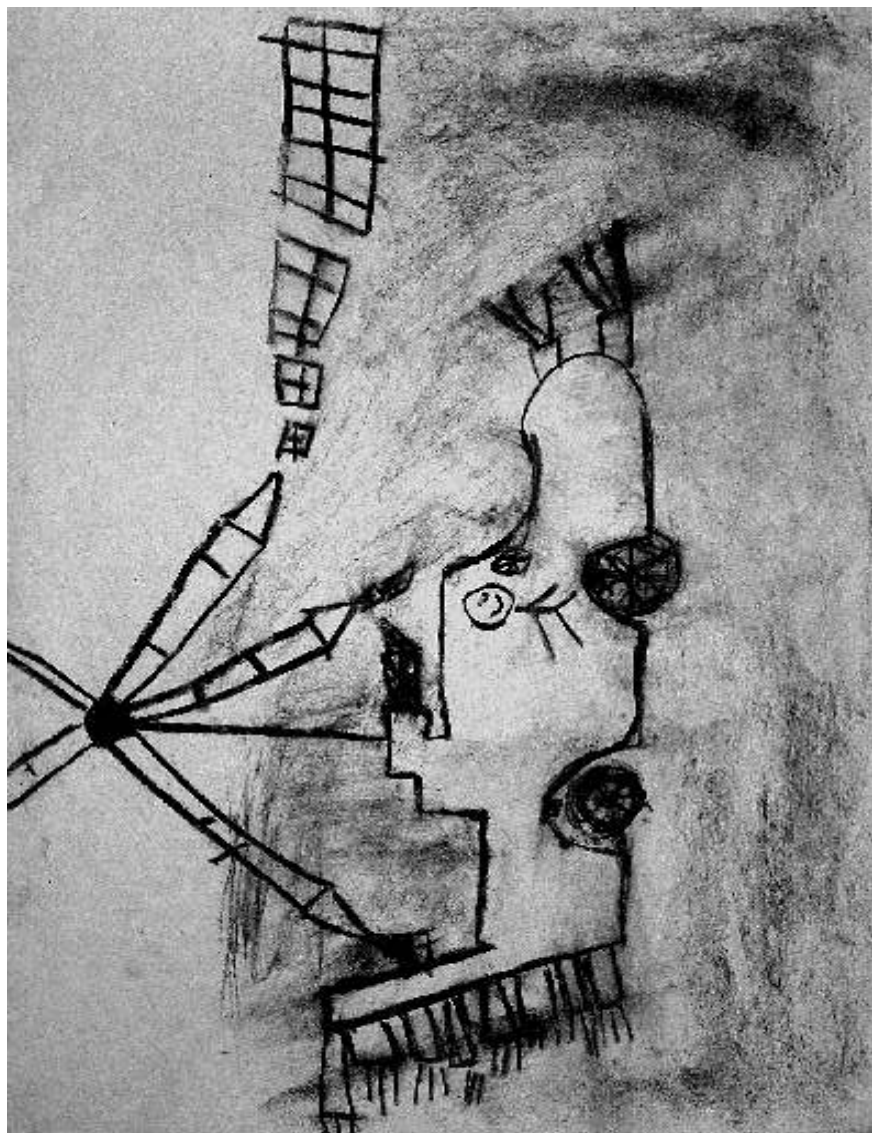
Uroš Schlauer, 5. a

Satja Lipuš, 4. b/9

ZVONČEK

Vse je belo, vse je svetlo,
jutro megle je pometlo.
Sonce sneg povsod tali,
prvi zvonček že cveti.

Tega bom pustila za naravo,
naj sončku zvonček bo v zabavo.
Ko pa zvončkov polno bo,
naberem šopek še za mamico.

Matic Motaln, 2. a

Glavna urednica: Danica Gotlih
Izbor literarnih del: Danica Gotlih, Tanja Gobar,
Jadranka Čopi
Izbor likovnih del: Majda Grajfoner

Izbor glasbenih del: Majda Gorjup
Jezikovna recenzija: Danica Gotlih, Tanja Gobar

Naklada: 300 izvodov

Tisk: Unigrafika d.o.o., Maribor

Ilustracija na naslovnici: Matej Šerer, 7. c/9

CIP - KATALOŠKI ZAPIS O PUBLIKACIJI

Univerzitetna knjižnica Maribor

BUKVICE (2005; Maribor)

Zbornik literarnih in likovnih del učencev OŠ bratov Polančičev
Maribor / Maribor, 8. februar 2005; [urednica Danica Gotlih]. -

ISSN 1581-5781

COBISS-ID 49991105